

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΕ ΘΕΟ (του Γιάννη Ζήση)

✘ Παράλληλα με την επικοινωνιακή εκστρατεία που γίνεται με τα λεωφορεία στο Λονδίνο, περί μη ύπαρξης του θεού και συνεπώς περί της ύπαρξης του δικαιώματος στην απόλαυση της ζωής, στο μοτίβο του ωφελιμισμού και της λογικής του ότι ο θεός είναι ο υπεύθυνος για τα δεινά της ανθρωπότητας εμείς θέλουμε να πούμε ότι κανείς απ' ότι φαίνεται δεν πιστεύει στον θεό και ότι κάπου αλλού βρίσκεται η ευθύνη για αυτά τα δεινά. Θα μπορούσε να πει κανείς, ψάχνοντας για το πρόβλημα μεταξύ των οπαδών της επιθυμίας και των οπαδών του ορθού λόγου, για την τάξη, για την επίτευξη της ομορφιάς στην ζωή και στις σχέσεις, ότι το ανθρώπινο είδος όλο και πιο βαθιά δείχνει να μην πιστεύει στον θεό και θα πούμε ακριβώς τι εννοούμε.

Οι βόμβες που δοκιμάστηκαν τώρα στην Γάζα, σύμφωνα με την μαρτυρία τουλάχιστον δύο Νορβηγών γιατρών και με τις προσεγγίσεις εμπειρογνομώνων με βάση τις φωτογραφίες των ΜΜΕ, δείχνουν ότι οι άνθρωποι πειραματίζονται σε όλο και πιο καταστροφικές εφαρμογές των νέων τεχνολογιών, πρώτα απ' όλα για τον θάνατο του «αντιπαλου» ανθρώπου που πρέπει να εξαφανιστεί.

Η φρικτότητα των επινοήσεων στα όπλα, (μια φρικτότητα που την είδαμε και με την φοβερή μορφή της ανθρωπιστικής ανακάλυψης του Κοέν, με την «βόμβα νετρονίου» η οποία σκοτώνει τον άνθρωπο και αφήνει τα κτίρια) θα έλεγε κανείς είναι καπιταλιστικοβιομηχανική και δεν είναι ανθρωπιστική. Το επίκεντρο του ανθρώπου εν προκειμένω το ήξερε ο Κος Κοέν δεν είναι τα κτίρια, είναι ο άνθρωπος είναι η ψυχή επίσης του ανθρώπου αλλά αυτό φαίνεται είναι τελείως δυσεύρετο και γ' αυτό φαίνεται ότι ο Κοέν είχε δηλώσει ότι ανακάλυψε ένα ανθρωπιστικό όπλο.

Έτσι λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι, αυτοί οι τροφοδότες των δεινών και εν προκειμένω οι παραγωγοί όπλων δεν πιστεύουν στον Θεό. Όλη αυτή η παραγωγή ατομικών όπλων με τις πολλές παραλλαγές τους, και των νέων εξυπνων βομβών, καταστροφικών πάντα, είναι γέννημα μιας βαιμονικής απολαυστικής πανουργίας των εμπόρων και των μιλιταριστών. Υποδηλώνουν μια απουσία πίστης για την οποία προσωπεία και μάσκες – τερακότες είναι οι όποιες θρησκείες που παρατάσσονται στην αντιπαλότητα ανθρώπου με άνθρωπο και που χωρίζουν άνθρωπο από άνθρωπο.

Σκεφτείτε, αν απουσίαζαν οι θρησκείες πχ στην Μέση Ανατολή θα είχαμε ένα ενιαίο κράτος με ίσους ανθρώπους. Δεν θα είχαμε αυτό που βλέπουμε τώρα. Για αυτό φταίει ο Θεός; Όχι!, γιατί πολύ απλά ο άνθρωπος παράγει τα όπλα και ο άνθρωπος θέλει να 'ναι ανώτερος απέναντι από τον «άλλο» άνθρωπο. Φταίει η κυριαρχία της ζωώδους ψυχολογίας του ανθρώπου, της ψυχολογίας της ζούγκλας.

Άρα, λοιπόν, οι θρησκείες δεν πιστεύουν στον Θεό. Εκεί εντοπίζεται το πρόβλημα και όχι στο αν υπάρχει ή δεν υπάρχει Θεός αλλά στο «σε τι Θεό πιστεύουν οι θρησκείες»! Οι θρησκείες στην συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, έχουνε δείξει μέσα από το αποτύπμά τους στην ιστορία ότι δεν εκπροσωπούν πραγματικά το αγαθό. Είναι θεμελιώδης η αποτυχία των θρησκειών η οποία βασικά είναι αποτυχία των ανθρώπων και έτσι πχ ανατροφοδοτούν την επινόηση, την παραγωγή και τη χρήση νέων γενεών όπλων.

Όποιος πιστεύει στο Θεό θα πρέπει να αρνηθεί αυτή την επινόηση, την παραγωγή και την χρήση όπλων. Φυσικά σε μια σύγκρουση όπως αυτή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου όπου μπορεί να πει κανείς ότι η μία από τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές είχε πολύ περισσότερο ηθικό κύρος από την άλλη, οπωσδήποτε πρέπει να υπάρχει μια στρατιωτική επάρκεια. Το ίδιο ισχύει και για την περίπτωση που θα χρειαστεί να διαφύγει ο πλανήτης από έναν κίνδυνο, όπως πχ από μια σύγκρουση με ένα ουράνιο σώμα ή με έναν επίβουλο κοσμικό παράγοντα.

Είναι σαφές ότι όταν υπάρχει η εφαρμογή των όπλων απέναντι στην αδύναμη ανθρώπινη σάρκα και όταν ο θάνατος θεωρείται νίκη και η ανωνυμία στο θάνατο θεωρείται ατίμωση δεν είναι δυνατό να πιστέψουμε πως εκείνοι που παράγουν, εμπορεύονται και χρησιμοποιούν τα όπλα, είναι θρησκευόμενοι, ή πιστεύουν σε Θεό και στην ψυχή του ανθρώπου.

Βέβαια, συνήθως αυτοί που δεν πιστεύουν σε Θεό δεν πιστεύουν και στον άνθρωπο. Που πιστεύουν; Πιστεύουν σε έναν θρηϊώδη ατομικισμό και σε μια παράκρουση, σε ένα τιτανικό τέρας που ζει μέσα τους και δεν μπορούν να το τιθασεύσουν. Αυτό είναι το πρόβλημά τους και για τις νέες οπλικές τεχνολογίες.

Θα έρθει η ώρα που θα πρέπει να απολογηθούν και επιστήμονες (όπως πχ ο μακαρίτης ο Richard P. Feynman που ήθελε να απαγορευτούν κείμενα πχ για εξωτικές κοσμοθεωρίες εκτός του επιστημονικού ρασιοναλισμού) για την έλλειψη προβλεπτικότητάς τους σχετικά με τις εγκληματικές εφαρμογές των ανακαλυφθέν τους όπως πχ της νανοτεχνολογίας, μιας και ο συγκεκριμένος επιστήμονας ήταν από τους πρωτοπόρους σε αυτό τον τομέα.

Πώς θα ανταπεξέλθει τελικά ο ανθρώπινος παράγοντας;

Ο ανθρώπινος παράγοντας πρέπει να αισθανθεί τα του Θεού, μέσα του. Να πιστέψει στον εαυτό του αλλά όχι ως χωριστικό και ζωϊκά αυτοσυνείδητο όν, γιατί το ζωϊκά αυτοσυνείδητο όν στο επίπεδο του ανθρώπου, της ανθρώπινης αυτοσυνειδησίας και της μεγάλης ισχύος και του προτύπου κοινωνικής οργάνωσης προφανώς σημαίνει ένα καταστροφικό τίτλα. Πρέπει αν βρει κάτι διαφορετικό στο οποίο θα πιστέψει που θα του δώσει όλο αυτό το αυτογνωσιακό μέτρο και την αίσθηση αναλογίας, επίσης την αίσθηση αξίας αλλά μιας αξίας που είναι κοινή.

Τώρα πια δεν βλέπουμε την επιστημονική κοινότητα να παίρνει θέση απέναντι σε αυτές τις σφαγές. Που είναι αυτή η επιστημονική κοινότητα; Από τότε που κάποιοι πήρανε το κεφάλι στα πυρηνικά όπλα και δημιούργησαν με αυτά ένα σημείο υπεροχής δεν έχουμε δει κανένα ειρηνιστικό κίνημα ενάντια στα πυρηνικά όπλα παγκόσμια. Γιατί δεν υπάρχει πια αυτό;

Γιατί δεν υπάρχει; Μήπως κάποιοι τακτοποιήθηκαν με την δική τους συμμετοχή στο lobby των ισχυρών; Στα πυρηνικά οπλοστάσια;

Το συμπέρασμα είναι ότι αυτοί που βομβαρδίζουν δεν πιστεύουν ούτε στον Θεό ούτε στον άνθρωπο. Δεν πιστεύουν σε Θεό αυτοί που εγκληματούν με τεχνολογίες και το ίδιο ισχύει για όλους και για τους τρομοκράτες. Ο τρομοκράτης συνήθως σκοτώνει αδιακρίτως, επειδή ακριβώς βλέπει προβοκατόρικα την καταστροφή της ανθρώπινης ζωής και επειδή τρέφεται από την ενδυνάμωση της αντιπαλότητας εμπίπτει στον ίδιο κανόνα. Ούτε αυτός πιστεύει σε Θεό.

Για να πιστέψουμε σε Θεό πρέπει να πιστέψουμε στην καλή θέληση μεταξύ των ανθρώπων και στις σωστές ανθρώπινες σχέσεις που θα έχουνε βέβαια και μια λογική κανόνα όπως έλεγε και ο Μπράκ «με κανόνα και συγκίνηση». Θα έχουμε και την λογική ενός κανόνα, ο οποίος θα ισχύει όμως για όλους. Δεν θα έχει βέτο, δεν θα έχει εξαιρέσεις. Δεν θα έχει προνόμια, δεν θα έχει χωριστικότητες. Θα δουλεύει για όλους.

Αν θέλουμε τώρα να διευκρινίσουμε την πορεία μας ηθικά θα πρέπει να πούμε ότι, θα πρέπει να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι ένα εργαλείο γιατί αυτοί που σκοτώνουν το σώμα σημαίνει και αισθάνονται ότι ο άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο από αυτό και γι' αυτό εκμηδενίζεται.

Αν πίστευαν ότι ο άνθρωπος έχει ψυχή σαφώς θα φαινότανε αρκετά πιο μάταιη αυτή η φονική πάλη και σύγκρουση μέσω των όπλων. Αν πίστευαν ότι υπάρχει Θεός που δικάζει με δικαιοσύνη ανεξάρτητα από την ανθρωπίνη υποκειμενικότητα και αν πίστευαν ότι υπάρχει ψυχή που επιβιώνει του φυσικού θανάτου, η κτηνώδης αυτή δυναμική του πολέμου θα πρόβαλε στη συνείδησή τους πολύ περισσότερο απογυμνωμένη από τα ζωϊκά κίνητρα και τις ψευδαισθήσεις νίκης τους και ήττας του αντιπάλου μέσω εξαφάνισης και εξόντωσης του σώματος. Σ' αυτή την περίπτωση θα βλέπαμε τον κανόνα ενός Τρίτου Υπερκείμενου και Περιέχοντος παράγοντος του οποίου ο κανόνας θα συνίσταται κατά τα ελάχιστα σε Λόγο, Δικαιοσύνη και Ήθος. Η οντότητα δεν θα εξαφανιζότανε δεν θα εξατμιζότανε, από τις θερμοβαρικές ή της φωσφορού βόμβες, τα ατομικά όπλα ή απ' την απειλή των κάθε λογής όπλων. Η οντότητα θα συνέχιζε τον δρόμο της με μια λαβωματιά που θα την συναντούσε αυτός που την προκάλεσε τελικά στον εαυτό του μέσα από την δική του ψυχή και ένθεη δικαιοσύνη.

Έτσι λοιπόν γι' αυτό λέμε: δεν πιστεύουν σε Θεό αυτοί που παράγουν αυτοί που χρησιμοποιούν και αυτοί που εμπορεύονται όπλα στον σύγχρονο κόσμο. Δεν πιστεύουν στο ότι ο άνθρωπος είναι κάτι παραπάνω από το σώμα του. Δεν πιστεύουν ότι είναι μια πραγματική αξία και αυτό πρωταρχικά το προβάλλουν στον αντίπαλο αλλά στο βάθος το αισθάνονται και για τον εαυτό τους. Είναι συμπλεγματικά ανήμπορα όντα και στον τομέα της ψυχολογίας ξερούμε πώς αυτή η συμπλεγματικότητα γίνεται εύκολα ένα τέρας καταστροφικό.

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας
20 Ιανουαρίου 2009